

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

11 юли 1968 година*

По дело 6/68

Zuckerfabrik Watenstedt GmbH, със седалище във Watenstedt über Schöningen, Kreis Helmstedt, представлявана от нейните управители г-н Rudolf Modrow и г-н Alfred Steinmeier, подпомаган от г-жа Konrad Redeker, адвокат от адвокатската колегия в Bonn, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на Georges Reuter,

ищец,

срещу

Съвета на Европейските общности, представляван от своя правен съветник Hans Jürgen Lambers, в качеството на представител, със съдебен адрес в кантората на Émile Reuter, Centre Europeen, Luxembourg-Kirchberg,

ответник,

с предмет иск, свързан с настоящата фаза на производството за допустимост на иска за отмяна на член 9, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 1009/67 на Съвета от 18 декември 1967 г. относно общата организация на пазара на захар, която предвижда, че системата за интервенция по член 9, параграфи 1 и 2 се прилага само за нерафинирана захар от цвекло до 31 декември 1969 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н M. R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner, председател на състав, г-н A. Trabucchi, г-н J. Mertens de Wilmars (докладчик) и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: M. K. Roemer,

секретар: M. A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

С жалбата се иска обявяване нищожността на член 9, параграф 3 от Регламент № 1009/67 на Съвета от 18 декември 1967 г. за общата организация на пазара на захар.

* Език на производството: немски.

По силата на оспорваната разпоредба задължението, предвидено в член 9, параграф 1, за интервенционните агенции, определени от държавите-членки да изкупуват при спазването на определени условия и при предварително определена цена количествата нерафинирана захар от цвекло или захарно цвекло или захарна тръстика, които им се предлагат, се прекратява на 31 декември 1969 г. Ответникът възразява, че жалбата е недопустима по силата на член 91 от Процедурния правилник, като твърди, че не се повдига въпрос, решаването на който пряко и непосредствено засяга жалбоподателя.

За да се установи дали жалбата е допустима, е необходимо да се провери дали оспорваната мярка представлява регламент или решение по смисъла на членове 173 и 189 от Договора. По силата на член 189, параграф 2 от Договора, критерият за разграничаването на регламент от решение се състои в това дали въпросната мярка има „общо приложение” или не. Затова трябва да се изследва характерът на оспорваната разпоредба и по-специално правното действие, което цели, или което в действителност произвежда.

Като се отбелязва, че тази разпоредба е адресирана към различни класове лица, а именно интервенционните агенции, другите купувачи и продавачи, включително тези производители, които произвеждат изключително нерафинирана захар от цвекло, жалбоподателят твърди, че в настоящия случай, за да се реши дали разглежданата мярка има характера на регламент или на индивидуално решение, е необходимо да се изследва конкретно какво е значението на мярката за жалбоподателя или за класа лица, към които той принадлежи. Според жалбоподателя действието на оспорваната мярка засяга пряко и непосредствено „конкретна група лица: производители на нерафинирана захар”, защото оспорваната мярка произвежда за тях конкретно действие, което е различно и по-тежко от това, което произвежда за останалите лица, за които се прилага.

Общата организация на пазара на захар, създадена с Регламент №1009/67, в съществената си част се регламентира от цената. За да осигури поддържането на необходимите гаранции по отношение на заетостта и стандарта на живот на лицата в Общността, които отглеждат захарно цвекло и захарна тръстика, този регламент предвижда мерки за стабилизиране на пазара на захар чрез фиксиране на целева цена и цена на интервенция за бяла захар, както и свързаните с нея цени на интервенция, които отчитат както разликите между регионалните цени, така и фазата на обработване на продуктите. Задължението от страна на интервенционните агенции да изкупуват количествата, които им се предлагат, е основното условие за поддържане на едно ниво на цените, което отговаря на интервенционните цени. Така, като изисква от тези агенции да изкупуват нерафинираната захар от цвекло до 31 декември 1969 г., член 9, параграф 3 от Регламент № 1009/67, фактически предвижда, че мерките, отнасящи се до общата организация на пазара на захар ще се прилагат само за нерафинираната захар от цвекло до посочената дата.

Затова тази разпоредба регулира цените на продукта и в резултат, правата и задълженията на купувачите и продавачите, включително и на производителите. Тази мярка има общ характер по смисъла на член 189 от Договора, защото се прилага към обективно определени ситуации и предвижда правни последици за категориите лица, които се разглеждат по общ и абстрактен начин. Тя засяга жалбоподателя единствено по силата на неговото качество на продавач на нерафинирана захар от цвекло, а не на основание на по-тясно дефинирана характеристика. В допълнение, разпоредба като член 9, параграф 3 отменя разпоредба от общ характер или поставя времево ограничение за нейното прилагане и приема общия характер на тази норма.

Още повече, че една мярка не губи характера си на регламент, само защото може да бъде установен с по-голяма или по-малка точност броят или идентичността на лицата, към които се прилага във всеки посочен момент, доколкото няма съмнение, че мярката се прилага в резултат на обективно правно или фактическо положение, което тя сочи и което съответства на нейната абсолютна цел. Фактът, че една правна норма може да има различен практически ефект върху различните лица, към които се прилага, по никакъв начин не противоречи на нейния характер на регламент, при условие че фактическият Ж състав е обективно определен.

Ответникът не е нарушил тези изисквания, като не е регулирал системата на цените за един продукт по еднакъв начин с другите продукти. Ако трябва да откаже да признае, че една мярка за регулиране на цените има формата на регламент, просто защото се отнася до определен продукт и засяга неговите производители на основание на това, че те се различават от всички останали лица, то тогава понятието за решение ще се разшири в такава степен, че би застрашило системата на Договора, която позволява само на лицата да искат отмяната на отделните решения, които са адресирани до тях или срещу мерките, които ги засягат по сходен начин.

Затова жалбата трябва да бъде отхвърлена като недопустима.

По съдебните разноски

По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. В настоящото дело жалбоподателят не е обосновал своите твърдения и следва да понесе разноските.

По изложените съображения Съдът реши:

- 1 . Отхвърля жалбата като недопустима.**
- 2 . Осъжда загубилата делото страна да заплати разноските.**

Произнесено на открито заседание в Люксембург на 11 юли 1968 година.

Подписи